

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση προσφυγή σκοπεί στην, κατ' εφαρμογή του άρθρου 230 ΕΚ, ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 147/2007 της Επιτροπής, της 15ης Φεβρουαρίου 2007, για την προσαρμογή ορισμένων αλιευτικών ποσοστώσεων από το 2007 έως το 2012 σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου για τη διατήρηση και βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στο πλαίσιο της κοινής αλιευτικής πολιτικής (1).

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός πρέπει να ακυρωθεί για τέσσερις λόγους:

Πρώτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν ήταν αρμόδια να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό περί μειώσεων των ποσοστώσεων αλιείας για τα έτη 2007 έως 2012 βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου.

Επικουρικός, στην περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο αποφανθεί ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια να προβεί σε μειώσεις των ποσοστώσεων για πλείονα έτη λόγω υπερβάσεως, στο παρελθόν, των ποσοστώσεων αλιείας που είχαν χορηγηθεί, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, εν προκειμένω, υπήρξε κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι τα κράτη μέλη τα οποία αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός, δηλαδή η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο, υπερέβησαν τις αλιευτικές δυνατότητες που τους χορηγήθηκαν, όπως επιτάσσει το άρθρο 23, παράγραφος 4, του προπαρατεθέντος κανονισμού προκειμένου περί μειώσεως των ποσοστώσεων. Επίσης, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, εγκαταλείποντας αιφνιδίως την πάγια πολιτική μείσεως των ποσοστώσεων «βάσει του προηγούμενου έτους», απέκλινε από το γράμμα του άρθρου 5 του κανονισμού 847/96 και από την πρακτική που είχε διαμορφωθεί κατά την εφαρμογή του και, κατά συνέπεια, παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Επιπροσθέτως, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η Επιτροπή παρέλειψε, κατά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, να αιτιολογήσει την απόφασή της. Ως εκ τούτου, ισχυρίζονται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένος, δεδομένου ιδίως του γεγονότος ότι συνιστά σαφή και ριζική μεταβολή πολιτικής με σημαντικές δυσμενείς συνέπειες για τους προσφεύγοντες.

Τέλος, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισεως, καθόσον δεν έλαβε μέτρα ισοδύναμα αυτών που περιλαμβάνονται στον προσβαλλόμενο κανονισμό εναντίον κανενός άλλου αλιευτικού στόλου, στις περιπτώσεις στις οποίες πληροφορήθηκε την ύπαρξη ουσιώδους υπερβάσεως των ποσοστώσεων αλιείας όσον αφορά παρομοίως απειλούμενα αποθέματα ιχθύων.

(1) ΕΕ L 46, σ. 10.

Προσφυγή της 18ης Μαΐου 2007 — Reno Schuhcentrum κατά ΓΕΕΑ — Payless ShoeSource Worldwide (Payless ShoeSource)

(Υπόθεση T-173/07)

(2007/C 170/59)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Reno Schuhcentrum GmbH (Thaleischweiler-Fröschen, Γερμανία) (εκπρόσωπος: S. Schöffner, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Payless ShoeSource Worldwide, Inc. (Toreka, Ηνωμένες Πολιτείες)

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 28ης Φεβρουαρίου 2007 (υπόθεση R 1209/2005-1), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της αιτήσεως εκπτώσεως με αριθμό 731C 0000 186 163/1 (κοινοτικό σήμα αριθ. 186 163 — Payless ShoeSource)·
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Καταχωρισμένο κοινοτικό σήμα το οποίο αφορά η αίτηση εκπτώσεως: Το εικονιστικό κοινοτικό σήμα «Payless ShoeSource» για προϊόντα και υπηρεσίες των κλάσεων 25, 35 και 42 — αριθ. αιτήσεως 186 163

Δικαιούχος του κοινοτικού σήματος: Payless ShoeSource Worldwide, Inc.

Αιτών την έκπτωση του δικαιούχου του κοινοτικού σήματος: Reno Schuhcentrum GmbH

Απόφαση του τμήματος ακυρώσεως: Απορρίπτει εν μέρει την αίτηση εκπτώσεως, διατηρώντας την καταχώριση του σήματος όσον αφορά προϊόντα και υπηρεσίες της κλάσεως 25.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απόρριψη της προσφυγής κατά της αποφάσεως περί διατηρήσεως της καταχωρίσεως όσον αφορά προϊόντα και υπηρεσίες της κλάσεως 25.

Λόγοι ακυρώσεως: Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει ουσιώδες διαδικαστικό ελάττωμα όσον αφορά το άρθρο 74 του κοινοτικού κανονισμού περί σημάτων και το βάρος αποδείξεως. Κατά την προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της διαδικασίας επί αιτήσεως εκπτώσεως, το βάρος αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως φέρει ο δικαιούχος του σήματος. Επιπλέον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να εξετάζει αυτεπαγγέλτως πραγματικά περιστατικά και πρέπει να περιορίζεται στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, των αποδεικτικών στοιχείων και των ισχυρισμών καθώς και των αιτημάτων που προβάλλουν οι αντιδικοί. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, πρέπει να κριθεί απαράδεκτη η από 18 Οκτωβρίου 2006 ανακοίνωση του τμήματος, με την οποία καλείται ο δικαιούχος του σήματος να υποβάλει το πρωτότυπο ορισμένων επίσημων δηλώσεων, ιδίως επειδή το τμήμα είχε προηγουμένως χαρακτηρίσει τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε αρχικώς υποβάλει ο δικαιούχος του σήματος ως ανεπαρκή να αποδείξουν την ουσιαστική χρήση του σήματος.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα εν λόγω πρωτότυπα δεν προσκομίστηκαν εντός της απαιτούμενης προθεσμίας σύμφωνα με το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού περί σημάτων και, επομένως, δεν πρέπει να γίνουν δεκτά ως αποδεικτικά στοιχεία.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το τμήμα ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια «ουσιαστική χρήση», κατά παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού περί σημάτων.

Προσφυγή της 23ης Μαΐου 2007 — Mediaset κατά Επιτροπής (Υπόθεση T-177/07)

(2007/C 170/60)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Mediaset SpA (Μιλάνο, Ιταλία) (εκπρόσωποι: D. O'Keefe, solicitor, K. Αδαμαντόπουλος και G. Rossi, δικηγόροι)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 της Συνθήκης ΕΚ (παλαιού άρθρου 173), την απόφαση της Επιτροπής της 24ης Ιανουαρίου 2007 σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 52/2005 την οποία εφάρμοσε η Ιταλική Δημοκρατία επιδοτώντας τους ψηφιακούς αποκωδικοποιητές, ιδίως δε τα άρθρα 1 έως 3 της αποφάσεως αυτής·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως C(2006) 6634 τελικό⁽¹⁾, της 24ης Ιανουαρίου 2007, με την οποία η Επιτροπή θεώρησε ότι το καθεστώς που εγκαθίδρυσε η Ιταλία υπέρ

των φορέων επίγειας ψηφιακής εκπομπής τηλεοπτικών προγραμμάτων έναντι πληρωμής και των φορέων καλωδιακής διανομής τηλεοπτικών προγραμμάτων έναντι πληρωμής συνιστά κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά.

Η προσφεύγουσα, η οποία είναι δικαιούχος της επίδικης κρατικής ενισχύσεως, προβάλλει τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εφαρμογή και την ερμηνεία του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, καθόσον i) η Επιτροπή θεώρησε ότι ενίσχυση που χορηγείται απευθείας στους καταναλωτές εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, ii) η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το μέτρο παρείχε επιλεκτικό «οικονομικό πλεονέκτημα» στην προσφεύγουσα, iii) η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το μέτρο είναι επιλεκτικό διότι υποτίθεται ότι εισάγει δυσμενείς διακρίσεις, και iv) η Επιτροπή θεώρησε ότι το μέτρο στρεβλώνει τον ανταγωνισμό εντός της κοινής αγοράς.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και σε πρόδηλη νομική πλάνη θεωρώντας ότι το μέτρο δεν συμβιβαζόταν με την κοινή αγορά κατ'εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη ουσιώδη τύπο παρέχοντας αντιφατική και ανεπαρκή αιτιολογία, κατά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 14 του κανονισμού 659/1999⁽²⁾ του Συμβουλίου, διατάσσοντας την ανάκτηση της ενισχύσεως, διότι i) δεν έλαβε υπόψη της ότι η προσφεύγουσα είχε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι η ενίσχυση ήταν νόμιμη και ii) είναι αδύνατος ο προσδιορισμός του ποσού της ενισχύσεως και ο εντοπισμός όσων δυνητικώς ωφελήθηκαν εμμέσως από την ενίσχυση.

⁽¹⁾ C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP101/2004)

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ 1999, L 83, σ. 1).

Προσφυγή της 21ης Μαΐου 2007 — Euro-Information κατά ΓΕΕΑ CYBERHOME

(Υπόθεση T-178/07)

(2007/C 170/61)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Européenne de traitement de l'Information SAS (Στρασβούργο, Γαλλία) (εκπρόσωποι: P. Greffe και J. Schouman, δικηγόροι)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)